Taxa poştală plătită în numerar conf aprob Dir G-le P. T. T No. 120228/932

No. 77 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Insula Fortificată

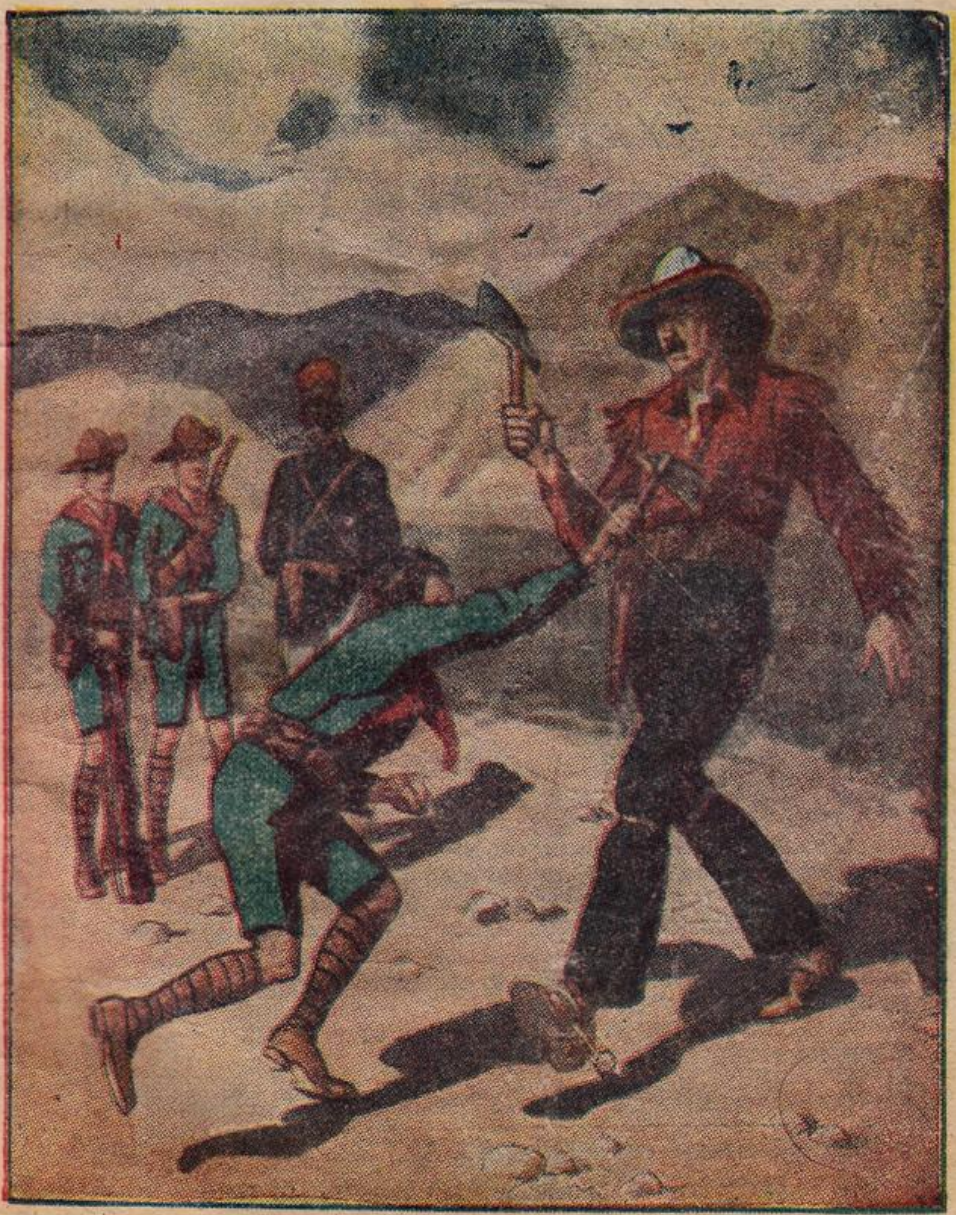

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

UN NOU PREMIU
pentru „CEI 3 CERCETAȘI"
LEI 10.000

Cetitorii care vor trimite deslegarea jocului de mai jos, împreună cu cele 10 cupoane cari vor apare în numerele viitoare ale revistei „CEI 3 CERCETAȘI" vor participa la tragerea sumei de 10.000 lei împărțită în patru premi de **4.000, 3.000, 2.000 și 1.000** lei.

CELE TREI CERCURI

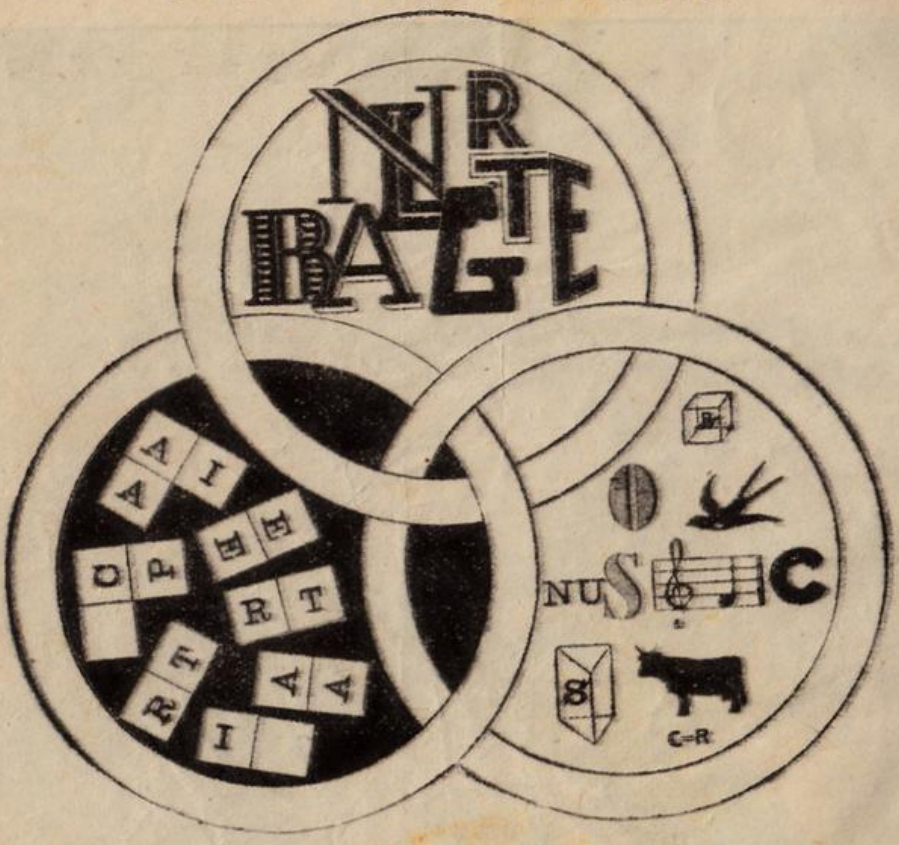

1. Cercul de sus. — Monogram.. — Întrebuințând literele acestei monograme, odată sau de mai multe ori, să se afle un foarte cunoscut proverb românesc format din treisprezece liter..

2. Cercul din stânga. — Reconstituire. — Tăiați cele șapte fragmente și alcătuiți cu ele un dreptunghiu alcătuit cu șasesprezece căsuțe, astfel ca literele înscrise în căsuțe să formeze o foarte populară zicătoare românească.

3. Cercul din dreapta. — Rebus. — Să se găsească un proverb foarte cunoscut.

N. B. Jocul se consideră deslegat dacă se rezolvă unul din cele trei cercuri.

Strângeți cu atenție cele 10 cupoane. Al 4-lea cupon în pag. 3152

Fasciculele se găsesc la toți vânzătorii de ziare

Insula Fortificată

CAPITOLUL I

Agățați de pom

— Miliarde de pipe ! — exclamă Marius — poziția noastră nu e de loc comodă !

Și isbucni în râs.

Pieile-roșii îl priviră stupefăcuți.

Nu mai puțin mirați fură Raimondo și Jean Bart ; râsul acela și bucuria erau cel puțin nepotrivite în grozava situație în care se aflau.

Erau legați fedeleș ca trei salami spate la spate, formând un singur trup cu trei fețe, agățați la o jumătate de metru de pământ.

Frânghiile care îi legau strâns și îi uneau laolaltă, fuseseră prinse de o cracă groasă a unui pom uriaș.

Tinerii se învârteau și se răsuceau în spațiu după mișcările care le imprimau pieile roșii adunați în jurul lor.

Scena era violent luminată de un mare foc vecin și de luna plină care strălucea pe un firmament plin de stele.

Cercetașii erau acolo legați de cu seară, expuși la toate injuriile și loviturile indigenilor care urlau și dansau sălbatec împrejurul lor.

In timpul primei părți a dansului scalpului fuseseră legați de stâlpii de tortură și multe tomahawkuri le șueraseră pe la ureche, preludiu groaznicelor suferințe ce li se pregăteau.

Copiii îi împunseseră pe ascuns cu spini și tot felul de batjocori suferiseră în lungile ceasuri petrecute acolo.

La un moment dat Șarpe-Inaripat, tânărul șef și interpretul voinței șefului suprem, Cioc de Vultur, declară terminată prima parte a sărbătoarei sălbatece.

A doua parte începuse cu atârnarea de arbore a celor trei victime ; atunci începură noi feluri de jocuri : îi făceau să se legene în toate sensurile iar copii se atârnau de picioarele lor, trăgând cât puteau ; suferințele bieților cercetași era ușor de închipuit.

Râsul lui Marius era deci cu atât mai de neînțeles atât amicilor cât și călăilor lor.

— Mă întreb de ce poți râde ! — exclamă Raimondo. Ai venit singur să te dai prins, pe câtă vreme dacă erai liber cu Zomba și cu Ureche-Fină, ai fi putut mai ușor pune ceva ingenios la cale care poate ne-ar fi ușurat situația.

— Adevărat — adăogă Jean Bart.

„Și am fi putut scăpa pe biata Flora care este închisă în cortul cel mare și în curând va fi batjocorită de bestia aceia de Cioc de Vultur".

— Așa ! bine ! — întrerupse Lombardul.

„Va să zică nu vă mai încredeți în mine, acum ?

„N'aveți nici o teamă, vă spun, și veți vedea că Pieileroșii vor avea curând o surpriză la care nu se vor aștepta...

— Ce surpriză ? Poți să ne o spui deoarece aceste fiare cu chip de om nu înțeleg italienește.

— Da ! Nu înțeleg limba noastră dar voi vă puteți trăda dând de bănuit acestor brute, cum bine le zici, care totuș sunt foarte șireți.

„De altfel, în curând, veți vedea ! O învârtitură mai puternică dată de mangași, întrerupse vorba.

Cercetașii începeau să sufere grozav. Frânghiile care îi țineau legați intrau din ce în ce în carne mai ales din cauza blestemaților care se atârnau de picioare.

La un moment de pauză, Raimondo reluă :

— Evenimentul pe care îl prevestești, dragă Marius, ar fi bine să se întâmple cât mai repede, deoarece dacă mai rămânem multă vreme în poziția asta, frânghiile ne vor fi paralizat în așa chip încât chiar dacă s'ar produce o liberare neașteptată, nu vom fi în stare nu numai să fugim, dar nici măcar să ne mișcăm.

„Ne va trebui cel puțin un sfert de oră să ne punem sângele în mișcare".

Lombardul îl întrerupse :

Nu te îngrijora, Raimondo !

„Te asigur că în cinci minute vei fi satisfacut !

„Acum stai liniștit, tu și Jean Bart, viața noastră și aceia a Florei depinde de felul cum se va întâmpla evenimentul".

După cum știu cititorii, Raimondo și Jean Bart și tovarășa lor Flora fuseseră prinși de Mangași, ferocele trib de Piei-roșii și în vreme ce cei doi tineri erau legați de stâlpul de tortură, avură dureroasa surpriză să vadă cum îl aduc și pe Marius capturat de Mangași.

Dar Zomba și Ureche-Fină erau în libertate.

Și puneau la cale o îndrăzneală colosală, închipuita de șiretul Milanez care se lăsase capturat de bună voe.

Ce făceau deci Abisinianul și Indianul lacustru, în timp ce cei trei cercetași erau chinuiți de sălbateci ?

* * *

Cititorii își amintesc că Marius Zomba și Ureche-Fină asistaseră la așezarea campamentului Pieilor-roșii după ce se refugiaseră pe un mic delușor.

Lui Marius îi venise o idee pe care o explicase în cele mai mici amănunte tovarășilor.

Pentru a o executa, lăsase armele și pălăria și se apropiase de campament ca și când ar fi fost în explorare.

Era ce e drept o explorare, dar cu scopul de a fi descoperit de Mangași și a se lăsa prins spre a se apropia astfel de Raimondo și Jean Bart.

Și, din înălțimea delușorului, după stâncile și tufișurile unde se ascunseseră, Indianul și Zomba asistaseră bucuroși la capturarea Lombardului.

Atunci luară măsuri spre a executa ordinele lui Marius.

Zomba își scoase sacul din spinare, în care ținea tot felul de obiecte necesare.

Scoase din el, în primul rând lampa electrică.

Apoi o pereche de foarfece și o bucată de bumbac alb de mai mulți metri, pe care o țineau cercetașii ca obiect de schimb cu indienii, pentru alimente

Negrul desfășură sulul de materie și tăie o parte după o măsură ce a avea înscrisă pe un carnețel.

Intre timp Ureche-Fină scoborî versantul posterior al deluşorului până la un boschet unde tăie o lungă cracă noduroasă, formând cu ea un baston flexibil și solid ; se înapoie cu el la Zomba.

Ascarul îl examină cu satisfacție :

— E bună ! E tocmai lungă și puternică atât cât îmi trebue.

„Ureche-Fină tu ești liber să te prepari ; eu lucrez singur.

Indianul se duse mai departe.

Scoase de la brâu un săculeț și îl deschise.

Conținea câteva pensule și niște prafuri colorate.

Vârând pensulele în apă și apoi în vopsele și uitându-se într'un ciob de oglindă pe care i-l dase Zomba își vopsi figura la fel cu Mangașii.

După puțină vreme, asemănarea era perfectă ; atât ca îmbrăcăminte pe care indianul și-o drapase ca un adevărat Mangaș cât și ca desemn și coloare.

Chiar părul îl înodase cu un nod în care înfipsese două pene de vultur.

Se duse liniștit și se așeză în fața lui Zomba.

Acesta, ocupat cu munca nu-l simțise venind.

Când îl văzu înaintea sa, așa traverstit tresări crezând că se găsește în fața unui dușman.

Când îl văzu înaintea sa, așa traverstit, tresări fiindcă, în primul moment crezu că se găsește în fața unui dușman.

Dar văzu repede de ce era vorba și începu să râdă amuzat de farsa ce o înghițise.

— Hug ! Hug ! — zise atunci Indianul.

„Ce crede fratele negru de fratele său roșu ?

Zomba îl privi cu admirație.

Și murmură :

— Foarte bine ! Foarte bine ! Ești Mangaș perfect.

— Atunci pot pleca ?

— Da ! e bine. Dar fi atent !

Și îl urmări cu privirea în timp ce făcea ultimele pregătiri.

Ureche-Fină luă revolverele lui Marius și Zomba, cele

două securi și două pumnale pe care le ascunse în pantalonii săi cei largi.

Apoi își luă propriile-i arme, carabina, sulița, un tomahawk și făcu un gest de adio :

— Fratele meu negru să aibă încredere, fratele indian îl va aștepta în mijlocul perfizilor Mangași si va face la momentul hotărît, ceea ce am hotărît.

— Bine ! bine !

„Ureche-Fină poate acum pleca !

Și Zomba se uită cu oarecare grije după falsul Mangas care se îndepărta.

CAPITOLUL II

Zomba fantomă

Ureche-Fină spre a ajunge la campamentul Mangaşilor trebui să se dosească după tufişurile care coborau de pe deluşor.

Când ajunse la loc descoperit se trânti la pământ şi se târî până la cercul de cai care formau un soi de barieră îndărătul căreia sentinelele mergeau în sus şi în jos.

Indianul aşteptă ca cea mai apropiată să treacă, apoi se strecură binişor printre cai şi se ridică în picioare dincolo de barieră.

Se îndreptă spre centrul campamentului şi nimeni nu se ocupă de dânsul.

Il luară drept un Mangaş fiindcă un nou contigent venise în cursul zilei să mărească numărul deja mare de oameni femei şi copii.

Erau cel puţin cinci sute de războinici cu femeile lor şi copiii lor ; în mulţimea aceia era greu să se distingă unul de altul, mai ales noaptea.

Ureche-Fină se insinuă printre dansatori, luă parte la serbarea care trebuia să preceadă tortura şi încercă să se apropie, încet, încet, fără să fie observat de arborele unde stau agăţaţi cercetaşii.

* * *

Am lăsat pe Zomba singur în vârful deluşorului.

Urmări cu ochii coborârea Indianului, apoi se duse la calul său, îi controlă cu grije harnasamentul.

Când fu sigur că totul e în ordine şi că nimic nu fusese

neglijat, luă craca cea lungă și o înveli în stofa albă tăiată după indicațiile lui Marius.

O aranje în așa fel încât, căzând până la pământ, forma o mare mantie, apoi o așeză cu craca ca o furcă pe gâtul calului legând-o de șea ca să rămână dreaptă.

Abisinul luă apoi lampa electrică și și-o legă de un nasture, pe piept.

Apoi încălecă, sub stofă, care îi cădea de jur împrejur ca un văl mare.

Inainte lăsase o crăpătură spre a putea privi prin ea.

Pânza albă fâlfâia în jurul calului și călărețului, cu un efect fantastic, spectral.

Pentru ca animalul să nu vadă și să urmeze orbește după presiunea genuchilor și a frâului, Zomba îi legă ochii cu o basma roșie pe care o avu la îndemână.

De sigur că înainte de a se sui în șea își luase toate armele sale: carabina, revolverul, securea, cuțitul de vânătoare și latul pe care știm ce bine îl mânuia.

Când i se păru că e gata, apucă cu dreapta frâul și strânse genuchii spre a porni calul.

Urmă același drum ca și Ureche-Fină spre a ajunge în tabără fără a fi văzut.

La picioarele dealului, la vre-o zece metri de cercul cailor și al focurilor de veghe alimentate mai mult sau mai puțin bine se opri spre a se orienta.

Alese acel punct al barierei circulare unde focurile erau aproape stinse.

Se găsea deci într'o semi obscuritate mărită de focurile apropiate și mai ales de lumina ce venea de la focul viu ce ardea în centrul campamentului.

Atunci aprinse lampa și nu se mai uită prin crăpătură știind că atunci când va ajunge într'o zonă viu limitată, transparența țesăturii îi va permite să vadă destul spre a se orienta.

Dădu pinteni calului și urlă cât îl ținu formidabilii săi plămâni, groaznicul său strigăt de război:

— Yayaya Uiiiiiiii!

In acel moment Pieile-roșii își încetaseră dansurile și așteptau partea a treia a serbării care consista în uciderea victimelor în cele mai grozave chinuri.

Cei trei prizonieri fuseseră dați jos și deslegați; păzito-

rii lor, sub conducerea lui Sarpe-Inaripat, se pregăteau să-i lege înapoi la stâlpi.

Unii sălbateci îi înțepaseră cu pumnalele, chinuindu-i în mii de feluri, tăindu-le pielea, bucăți de păr, așteptând ca Cioc de Vultur să dea semnalul marilor torturi.

Dar în momentul când tinerii erau conduși spre parii unde aveau să-și lase viața, isbucni strigătul extraordinar al lui Zomba, făcând pe toți să rămână încremeniți.

Toți priveau în spre direcția de unde se auzise înfiorătorul țipăt

Atunci, timp de câteva clipe, o spaimă supraomenească ținti pe sălbateci locului.

Printre strigătele de groază ale indienilor și nechezatul cailor înspăimântați, alerga nebunește, un lucru groaznic.

Era o uriașe massă triunghiulară albă, fâlfâindă, care avea o vagă formă de om călare.

Cal și călăreț, înconjurați de o palidă lumină alburie alerga în câmpie

Din acel lucru fantastic și îngrozitor, eșea mereu același strigăt lugubru care înfiora spațiul :

— Yayaya Uiiiii !

In timp ce Pieile-roșii erau terorizați de groaznicul spectru, Ureche-Fină nu pierdu timpul ; scoase într'o clipă de sub haine armele ascunse și le dădu cercetașilor pe care paznicii nu-i mai supravegheau.

Cei patru tineri cu un salt fură afară din cerc, natural, pe impresionați de apariția spectrală bine cunoscută lor.

— Flora ! Flora ! — zise Marius.

Pieile-Roșii în jurul lor, ca fascinați de fantomă, păreau că numai văd nimic altceva.

Cercetașii și Indianul alergară nebunește în cortul central, intrară, traseră afară pe Americana și alergară cu toții nebunește peste câmp

Marius prevăzuse totul.

— La stânga ! — strigă.

Era punctul în care galopa apariția, și în față căreia fugeau Mangașii, care credeau că este marele spirit rău.

Intr'o clipă fugarii se găsiră izolați în acea parte a câmpiei unde nici un sălbatec nu s'ar fi aventurat să-i urmărească.

Toți caii Mangașilor înebuniți de panică, rupseseră funiile și alergau care încotro apuca.

Celor trei cercetași și Indianului nu le trebuiră mult să prindă cinci și să le sară în spinare, cu Flora ; apoi porniră într'o goană nebună spre delușor, agățați de coame deoarece caii nu avuseseră șeile pe ei.

Zomba văzu venind spre el grupul de prieteni.

Conform ordinelor bine stabilite întoarse calul și punându-se în fruntea fugarilor, se înapoiară spre locul unde îi așteptau caii cu proviziile și cu ceeace mai aveau.

La un moment dat, câțiva Mangași, văzând fugind prizonierii, se desmeticiră și începură să bănuiască că fuseseră păcăliți într'un chip fantastic

Cioc de Vultur, mai ales, când zări la o sclipire de foc, pe Flora luată de prizonieri, înțelese că fusese tras pe sfoară.

Atunci începu să strige înebunit de furie și alergă să caute un cal.

Șarpe-Inaripat, la exemplul șefului, ordonă războinicilor să se adune.

Dar aceștia erau, în mare parte, încă sub influența coșmarului trăit ; femeile și copii urlau, bătrânii încercau zadarnic să-i calmeze ; spectrul anunța cele mai mari nenorociri și chiar tinerii, îngroziți, nu mai ascultau pe nimeni.

In cele din urmă, Cioc de Vultur și Șarpe-Inaripat isbutiră să adune vre-o treizeci de Piei-roșii mai puțin fricoși și punând mâna pe caii fugiți, plecară ca vântul să urmărească pe fugari.

Dar aceștia ajunseseră ținta lor.

Intr'o clipă încălecară pe caii lor odihniți și plecară în direcție opusă câmpiei, încrezându-se în instinctul cailor spre a nu-i prăbuși în prăpastii.

Impușcături se auziră în spatele lor ; Mangașii din vârful dealului trăgeau.

Dar loviturile se pierdeau zadarnic deoarece distanța între ei și fugari se mărea văzând cu ochii.

Zomba, se înțelege, își scosese lințoliul alb și strângându-l, îl legase de șea ; prăjina o aruncase.

— Ura ! — strigă Marius — suntem învingători, milioane de mii de pipe !

„Liberi ca aerul ! Toți laolaltă !

Nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Flora râdea cu lacrămi.

Zomba și Ureche-Fină scoteau, rând pe rând, strigătul lor special de război ; era o cacofonie de care se speriau și fiarele din pădure.

Din când în când, cercetașii se întorceau.

Constatau cu plăcere că Mangașii pierdeau mereu teren și că în loc să meargă în front, mergeau unul după altul, din ce în ce mai distanțați, ceea ce însemna că mulți cai începuseră să slăbească.

CAPITOLUL III

Insula fortificată

Goana nebunească dură toată noaptea.

Când primele lumini ale aurorii roșiră cerul, păru că Mangașii părăsiseră partida.

Nu se mai vedea nici umbră de urmăritori.

Dar cercetașii nu știau dacă era numai o suspendare momentană sau o renunțare definitivă din partea fiorosilor sălbateci.

Pentru moment erau învingători și asta era deajuns.

Scăpaseră de cele mai grozave primejdii și acum puteau respira din plin aerul dulce al libertății !

Flora fusese și ea scăpată de la cea mai grozavă soartă care putea să o aibă o tânără fată albă.

Soarele se ridicase în cerul limpede când cei șase călători ajunseră pe malul fluviului Maragnon.

Aci găsiră piroga ascunsă și se îmbarcară.

Trebuiau să coboare cât mai repede cursul fluviului înainte ca Mangașii să le întindă vre-o nouă cursă.

După mai multe zile de plutire rapidă, în care iuțeala era datorită deopotrivă puterii curentului și brațelor puternice ale celor cinci oameni, piroga atinse un punct unde Maragonul lărgindu-se și încetinându-și cursul se resfira făcând, în mijloc, o mulțime de insule păduroase.

— Ne oprim aci ? — propuse Raimondo.

„Vă mărturisesc că m'aș opri bucuros într'una din aceste insule.

„Mi se pare că suntem destul de departe de locul unde campează Mangașii.

— Ce zici Ureche-Fină ?

— Da. Pentrucă după cât știu eu Mangașii nu s'au coborît niciodată până aci.

„Cel puțin așa se spune în satul meu, în privința acestor Piei-roșii.

„Aceste insule sunt numite „O mie de frunze" pentrucă, după tradiție, se zice că sunt tot atât de numeroase ca frunzele unui arbore.

Jean Bart, observa arhipelagul.

Insulele erau destul de înalte deasupra nivelului apelor pentru ca locuitul pe ele să fie sigur și sănătos, fără ca ele totuș să prezinte altă particularitate.

Erau toate mai mult sau mai puțin păduroase ; pe unele pădurea era așa de deasă încât părea pădure virgină.

Dar care nu le fu surpriza călătorilor, când trecând pe lângă o insulă cu aspect seducător văzură printr'un luminiș de copaci, o câmpie destul de întinsă pe care se vedeau corturi de frunze și crăci și, în fund, un fel de fort făcut cu trunchiuri de copaci !

— Hug ! hug ! — exclamă Ureche-Fină.

„Iată locul extraordinar de care vorbesc Sachemii în satul lacustru !

„Credeau că e o legendă și în realitate există ; dar acum mi-aduc aminte de cele ce se vorbește la noi, seara, când războinicii își povestesc faptele lor și femeile împletesc fibrele de palmier.

Cei trei cercetași, Zomba și Flora ascultau cu atenție.

Jean Bart, care era la cârmă, își aprinse piroga lefând-o de un trunchiu de copac care era jos pe mal.

Indianul lacustru urmă :

— Da ! da ! Acest loc a fost fondat de Figurile-Palide cu haine negre, care au ocupat de mult de tot ținutul.

„Spiritul apelor veghează aci ; și nimeni n'a îndrăznit să se aventureze până aci.

„De altfel, prea puțin credeau în existența sa.

Nici eu nu credeam, dacă n'aș fi văzut cu ochii mei și dacă nu mi-aș fi adus aminte descrierile auzite de atâtea ori.

zz— Ei bine! Mii de pipe!

„N'avem altceva de făcut decât să debarcăm aci. După ce vom fi examinat bine locurile, vom lua o hotărâre.

Toți fură de aceias părere.

Piroga fu legată, pe mal, de un copac; apoi toți săriră pe pământ.

Această insulă era într'adevăr cea mai frumoasă dintre toate.

Corturile și fortificația, bine construite, situate în punctele cele mai pitorești, contribuiau să-i dea un aer de civilizație care nu era ușor de găsit în acele regiuni ale Amazonului.

Malurile aveau un brâu de tufișuri care le formau ca o fortificație naturală.

Inapoia acestor tufișuri și a arborilor care acopereau jumătate din insulă, Jesuiții (pentru că de mult stătuseră, fără îndoială Jesuiții, aci) înălțaseră cele opt corturi-colibe înăuntru palisadei.

Acele colibe erau făcute din crăci împletite și acoperite cu frunze și erau comode, atât cât puteau fi, bine înțeles comode, acest soi de construcții.

Cercetașii le vizitaseră unda după alta.

De și trecuse multă vreme de când locuiseră aici Jesuiții (care încercaseră în zadar să evanghelizeze ținutul) totul rămăsese intact, atât din cauza soliditătii și poziției ridicate cât și a vegetației care le apărase de ruină.

In spre Sud era o mică peninsulă de aproape un hectar, acoperită în întregime de pădure așa de deasă încât nu lăsa lumina să pătrundă în interior.

Lângă strâmtul istm care lega peninsula de insulă era micul fort de lemn.

— O mie de mii de pipe! Aci trebue să fi fost sediul Guvernului, ei? când Jesuiții locuiau această cetățuie a insulei. O mie de frunze! — zise Marius cu ton glumeț.

„Cum s'ar zice Quirnalul sau cel puțin Montecitorio!

— Sigur! — răspunse Jean Bart zâmbind.

— Și ia uitați-vă ce oameni cumsecade! Au lăsat aci totul, prevăzând că vom veni noi care n'avem de nici unele! Mare lucru să fie cineva om delicat!...

— Ce zieeți — întrerupse Raimondo — dacă ne-am opri aci câtva timp?

„Să trăim ca Robinson Crusoe!

„E o regiune minunată pentru pescuit și vânat... Chiar o aventură cu indigenii n'ar fi neplăcută după întăririle acestea.

„Ce spuneți?

„De altfel putem să lucrăm în liniște la construcția unei pirogi mari și solide care ne-ar sluji să intrăm în Amazonul cel mare sau poate chiar în Ocean.

„Cu piroga actuală, un voiaj mai de rezistență ar sfârși desigur rău.

„Nu credeți că ar fi bine așa?

— Foarte bună idee! Minunată! Superbă!

Chiar Jean Bart aprobă, însă fără prea mult entuziasm, ideea lui Marius.

Flora, bine înțeles, aprobă și ea.

Cu toată via ei dorință de a și vedea mai curând patria și familia, prietenia care o lega de cercetași o făcea să aprobe toate dorințele lor și să guste chiar din viața de emoții și de aventuri cu care începuse să se obișnuiască.

— Pentru că toți sunt de acord — reluă Raimondo fericit că propunerea sa obține aprobarea unanimă, să vizităm palatul guvernamental, cum zice Marius și să vedem în ce chip ne putem adapta spre a trăi cât mai comod.

— Să-l vizităm!

Dar luară măsurile obicinuite de siguranță.

Zomba și Ureche Fină rămaseră afară, în fața ușei, spre a supraveghea împrejurimile și a-și da seama dacă nici un pericol nu-i amenință.

La construirea fortului, Jesuiții aleseseră trunchiurile cele mai groase spre a nu fi pătrunse de gloanțe; erau legate între ele și potrivite așa ca să nu lase nici un spațiu și nici un punct slab.

Ferestrele erau zăbrelite; ușa era mică dar solidă și masivă; acoperișul format și el din trunchiuri, era învelit în scoarțe impermeabile apei de ploaie, fiind și în plan înclinat.

Etajul de jos părea destinat depozitului de arme, provizii și muniții; sus bucătăria și sala comună.

Primul etaj servea și de locuință și de citadelă.

Erau trei încăperi în care vre-o zece, cincisprezece oameni puteau să se odihnească. O scară ducea sus pe acoperișul amenajat în formă de terasă.

Construcția era deci simplu distribuită. Dar era bine socotită pentru a feri pe locuitori de orice surprindere.

Arborii care erau în toate părțile acopereau vederea fortului ori cărui s'ar fi găsit dincolo.

— Acest fort — observă Raimondo — a fost făcut de sigur cu intenţiunea de a se apăra.

„Misionarii au trebuit de sigur să sufere atacuri care i-au pus în necesitatea să-şi clădească un refugiu mai sigur decât acela oferit de simple colibe sau de arbori.

— Mii de pipe! E limpede!

— In orice caz — adăugă Jean Bart — a fost bine conceput planul acesta de apărare!

„Vedeţi că foarte aproape de fort e şi un isvor de apă?

— Da, se poate folosi fără să ieşi din casă.

Intr'adevăr, spre a uşura acest lucru, adică spre a lua apă cu o găleată legată de o funie, în caz de asediu, etajul superior depăşea cu oare care distanţă pe cel inferior şi comunicaţia între ele se făcea cu ajutorul unei scări.

Din acel soi de balcon se putea cineva apleca spre a ajunge cu uşurinţă apa din bazinul de dedesubt şi chiar din râuşorul care făcea înconjorul fortului şi care, prins într'un canal, se pierdea apoi în pădure.

Când exploratorii se aflară pe acoperiş, se convinseră că insula însăşi avea o poziţie foarte avantajoasă.

Era situată într'un grup de alte vre-o două zeci insuliţe şi nu era uşor s'o descoperi de oarece bărcile puteau să se apropie oricât de ea şi se putea crede că face parte dintr'o altă insulă de care părea legată.

Canalele de intersecţiune erau aşa construite încât nu se putea preciza dacă era o insulă sau o peninsulă, nici dacă se găsea în mijlocul celorlalte.

— E foarte curios — observă Jean Bart.

„Canalele care şerpuiesc de toate părţile formează un adevărat labirint.

„Dacă nu le cunoşti bine, te poţi rătăci şi să te învârteşti în jurul insulelor fără să le poţi deosebi una de alta.

— Intr'adevăr, toate seamănă între dânsele!

De pe alt acoperiş se vedea panorama arhipelagului printre frunziş.

După ce-şi isprăvirâ observaţiile, cercetaşii se coborâră la parter şi eşiră în spaţiul pătrat închis de toate părţile de arbori.

Găsiră pe Zomba şi pe Ureche-Fină care însă nu observaseră nimic suspect.

CAPITOLUL IV

Resursele arhipelagului

După un consiliu sumar, se hotărâ să aduca pe umeri piroga până în punctul în care fortul făcea cu cotul fluviului până la locul unde era bazinul, un fel de bastion care domina apele.

Acolo, pusă pe pământ, pe malul canalului, piroga n'ar fi putut fi văzută de indienii care ar fi ajuns eventual până acolo; s'ar fi putut apoi pune pe apă fără să iasă din fort, cu un sistem de pârghii și frânghii ușor de construit.

Trebue să spunem că în pod era un adevărat asortiment de frânghii în bună stare și scripeți de lemn care păreau foarte solizi.

Jean Bart care se îngrijise de toate zise:

— Astfel, dacă vrem, putem să intrăm în fluviu fără să părăsim insula.

„Ne coborâm de la etajul întâi în pirogă și n'avem altceva de făcut decât să ne îndepărtăm cu iuțeală, rămând din toate puterile dacă ar fi nevoie.

Și sub ordinele Ligurului fură făcute preparativele pentru o asemenea necesitate.

Tot restul zilei, tinerii se ocupară cu instalarea completă și cu aranjarea localului.

Una din camere, cea mai luminoasă din toate, deoarece avea o fereastră cu zăbrele care se închideau pe dinăuntru, fu rezervată lui Flora.

Zomba și Ureche Fină fabricară cu ierburi uscate, un fel de saltea pentru tânăra americană.

Celelalte două camere fură împărțite între cercetași deoparte și Zomba și indianul de alta.

Flora era la mijloc, deci cea mai bine păzită.

Toate camerele se deschideau într'un antreu unde era scara ce ducea la etaj și la pod.

Ușile fură consolidate, trunchiurile întărite și barele de închidere, puțin cam avariate de timp, fură schimbate cu altele pe care Zomba le fabrică la iuțeală din arborii buni de lucru de care erau din belșug înconjurați.

In seara aceia, foarte obosiți se culcară devreme și se odihniră de minune până la ziua albă, după ce se închiseseră bine și puseseră armele la îndemână.

A doua zi, după o noapte reparatoare de forțe, hotărâră să înceapă cercetarea resurselor alimentare de care putea dispune insula.

Marius, Zomba și Ureche Fină, în vreme ce tovarășii rămâneau acasă spre a continua îmbunătățirile, se duseră să exploreze arhipelagul spre a-și da seama de fauna și flora locală.

Erau, se înțelege, bine înarmați și se îmbarcară în pirogă spre a străbate canalele de la o insulă la alta.

In vreme ce Marius și Zomba debarcau și începeau cercetările, Ureche Fină, rămas în barcă, mergea pe lângă maluri cercetându-le și înaintând paralele cu vânătorii pe care îi aștepta mai sus.

Nu era încă amiazi, în vreme ce Raimondo, Jean Bart și Flora, așezați liniștiți pe o bancă din fața fortului, se odihneau puțin după lucrul ce-l făcuseră, când auziră urletul civetei.

Era semnalul convenit spre a înștiința întoarcerea unuia de al lor; anunța înapoierea lui Marius și a celor doi tovarăși ai săi.

Toți se ridicară curioși.

Alergară până la micul canal care se pierdea în spatele fortului și servea de bază navală pirogei pe care după câteva clipe o văzură sosind cu vânătorii.

— Ah ! — exclamă Marius — avem noroc, mii de pipe!

„Am căzut în paradis!

„Ia uitați-vă ce vă aducem !

Piroga era plină de vânat cu pene și cu păr, cu pește, fructe și legume.

— Și să știți că nu e decât un acont.

Dacă ați vedea cantitatea de animale în pădure, pe copaci, pe pământ, în apă !

„Mii de milioane de pipe ! Am căzut, cum vă spun, în Paradis !

— Stati, stati ! — strigă Flora râzând, în vreme ce mi-

nunatul ei păr de aur, agitat de vânt, îi ıacea o aureolă impresionantă frumuseții ei. — Aceasta este treaba mea!

Tânăra americană voia să-și ia asupra sa direcțiunea serviciului aprovizionării și a intendenței.

Dealtfel chiar în dimineața aceia rugase pe Raimondo și pe Jean Bart să-i rezerve în clădire un fel de cămară în care intenționa să acumuleze proviziile care erau, bine înțeles, susceptibile să fie păstrate.

Toți aprobară cu entuziasm înființarea Direcțiunii aprovizionării pusă sub o conducere atât de drăgălașe.

Când piroga fu trasă pe uscat, toți se apropiară să examineze lucrurile aduse și așteptate cu atâta nerăbdare, firească dealtfel, după atâtea privațiuni îndurate.

— Oh! e minunat! — exclamă Flora.

„Aici sunt de toate!

Într'adevăr, într'un pitoresc amestec care făcea să-ți vină apă în gură, cercetașii și tânăra fată vedeau o grămadă de fructe delicioase, exotice, rădăcini de manioc, ananasuri, frunze de maté.

Apoi, în secțiunea „animale de mâncare" cum zicea Marius, erau purcei mici, tineri, broaște țestoase, niște soiuri de iepuri mari, păsări de tot soiul și o cantitate de pești variați ca forme și dimensiuni...

— Bravo! Bravo! — exclamă Flora bătând din mâini și sărind în sus de bucurie.

— Ei bine, — întrebă Jean Bart — ce ne faci azi pentru masă, scumpa noastră Flora?

„Sunt sigur că vânătorii mei sunt aproape morți de foame!

„Și noi de altfel, avem stomacurile goale de un secol!

„Pentru că dacă ei au vânat toată dimineața, noi doi am lucrat sub ordinele tale, așa că...

— Așa că meritați toată admirația și recunoștința mea! — conchise americana râzând cu poftă.

„De aceia, ca să vă recompensez, nu vă cer decât o jumătate de oră de răbdare!

„Acum voi găti ceeace va cere cel mai puțin timp.

„Voiu pregăti peștii, câteva păsărele, rădăcinile de manioc care se coc și se mănâncă ca și cartofii. Apoi fructe, care nu cer nici o pregătire!

„Aidem! Zomba, Ureche Fină, puneți mâna pe toate proviziile și aduceți-le în casă.

„Incepem imediat să gătim.

„Imi dați, nu e așa, o mână de ajutor ?

— Cu plăcere, cu plăcere ! — răspunse Zomba râzând mulțumit.

— Indianul lacustru e la ordinul vostru — zise grav Ureche-Fină.

— Voi ține socoteală! — râse Flora.

Și începu să alerge spre fort în timp ce cei trei cercetași se îndreptau spre un punct al insulei pe care voiau să-l examineze înainte de a se așeza la masă.

Traversară insula în lărgimea ei și ajunseră la marginea apei, într'un punct pe care îl știau și care îi făcu să rămână în contemplare.

Era o scobitură circulară, puțin adâncă și forma o plaje nisipoasă, curată, de un efect extraordinar.

Apa liniștită și transparentă avea reflexe aurii provocate de mișcările numerosilor pești care veneau până acolo.

De jur împrejurul acelui mic golf, malurile acoperite cu mușchiu formau un perete pitoresc și întreg peisajul părea anume făcut pentru satisfacția oamenilor primitivi.

Iar dinspre pământ, bazinul era adăpostit de priviri indiscrete de o linie de arbuști stufoși și destul de înalți.

Cercetașilor le veni o idee și Marius o exprimă cu voce tare :

— Mii de pipe ! Iată-ne în fața unei piscine naturale. E minunată ! Ce ați zice de o bae ?

— De sigur ! — exclamă Raimondo — nu numai că o doresc dar îi simt chiar nevoia !

— Și eu ! — confirmă Jean Bart.

De multă vreme cercetașii nu mai gustaseră plăcerile înotului și dealtfel, munca de dimineață îi făcea să simtă nevoia unei răcoriri și a unei băi generale.

Ziua era foarte caldă și îi invita să intre în apă.

Repede tinerii se desbrăcară și se vârâră în undele liniștite

La început puteau să umble cu ușurință, dar încetul cu încetul, apropiindu-se de locul unde bazinul sfârșea într'un canal simțiră că pierd piciorul și începură să înoate.

Raimondo se depărtă de prieteni, trecu în canal și intră în fluviu.

CAPITOLUL V

Pericolele unei băi

Romanul se îndepărtase cu câțiva metri de bazin, când simți o durere foarte vie care părea că provine din mușcătura unui animal.

Acea durere se reînoi de mai multe ori în câteva secunde și fu așa de acută încât nu se putu abține să nu înceapă să strige.

— Ah ! ah ! ah !

Marius și Jean Bart care îl auziră, fără să-l vadă, rămânând în bazin, credeau că se îneacă fie din cauza unui cârcel, sau a altui accident sau poate fiindcă era urmărit de vreun crocodil, mai ales că în prima excursie, Lombradul constatase prezența a numeroși caimani.

Alergară deci, înotând cu iuțeală, și văzură pe Raimonda care înota spre ei cât putea mai repede.

Nu văzură nici un crocodil prin vecinătate, nici șarpe boa care știe să profite de un trunchiu plutitor spre a face un drum pe apă.

— Mii de pipe ! Nu văd nimic...

— Nici eu !

— Atunci ce ai ? — strigă nerăbdătorul Milanez către Roman.

Cu vocea frântă de durere, Raimondo care se sbătea făcând multă spumă în jurul său, răspunse :

— Simt că mă mușcă un animal !

Intr'adevăr apa se rosea în jurul său, dovadă că pierdea sânge mult.

Marius și Jean Bart se repeziră spre el, îl susținură, apoi se vârâră sub apă spre a vedea ce este.

Dar apa era atât de agitată că nu se putea vedea nimic și apoi Marius simți și el la piciorul stâng o înțepătură violentă.

Sări în sus, țipând la rândul său și făcu un salt care îl duse tocmai spre mal.

Raimondo și Jean Bart ajunseră și ei în acelaș timp; săriră pe iarbă și văzură un lucru extraordinar.

Raimondo avea pe coapse o sumedenie de mici răni din care se scurgea sângele.

Și, în apă, un număr de peștișori cenușii, cu pântecele portocaliu care voiau să urmărească mereu victima și se agitau lângă mal ca și când așteptau să le vină iar prada în apă.

— Ah ! Asta e extrordinar ! — zise Jean Bart.

„N'am mai văzut așa ceva !

„Trebue să prindem un pește de acesta și să i-l arătăm lui Ureche-Fină; el care e de pe aci poate ne va explica fenomnul curios.

Micile răni ale lui Raimondo și Marius erau puțin importante și la aer sângele încetă aproape brusc să mai curgă.

Totuș, în unele locuri, carnea părea smulsă, sfârticată.

Marius avu ideea să arunce în apă pălăria sa, ținând-o de curea și văzu cu bucurie că peștii veneau spre mâna sa pe care o vâra puțin în apă.

Trase repede pălăria și câțiva pești rămaseră prinși.

Atunci alergară cu toții la locul unde își lăsaseră hainele, se îmbrăcară repede.

Apoi se înapoiară acasă.

Flora, în fața ușei, sta cu cei doi adjutanți ai săi care improvizaseră un fel de masă, la umbra pomilor.

Văzându-i cam încruntați, pricepu că li s'a întâmplat ceva neobișnuit și le eși în întâmpinare, îngrijorată.

Dar Raimondo o asigură cu un gest :

— Nu-ți fie frică, dragă Flora; dar ni s'a întâmplat un lucru foarte ciudat...

— Ce anume ?

— Am fost mușcat de pești !

— Și eu !

— De pești ? E de necrezut. Dar grav ?

— Sperăm că nu.

Ureche-Fină, care auzise, veni mai aproape.

Examină picioarele goale ale tinerilor și conchise:

— Ați fost mușcați de caribi!

— Ce fel de animale sunt astea?

— Niște pești foarte obișnuiți în partea aceasta a Amazonului și cărora le place carnea omenească!

„Te asigur că dacă ai fi fost departe de mal nu ai mai fi putut scăpa.

Acești pești blestemați, în mijlocul apei și în curent, sunt în așa de mare cantitate că în scurtă vreme te-ar fi acoperit în întregime, sugându-ți tot sângele din trup.

„Adaugă și nesuferita durere de a fi mâncat de viu!

— Ah! o cunosc!

— Și eu cunosc mușcăturile lor afurisite!

Mergând spre fort precedați de Flora care alergase să aducă niște pansamente, cercetașii ascultară lămuririle indianului privitoare la ciudatele animale ale căror victime erau să fie.

Caribii sunt atât de feroci și de numeroși că indivizii atacați în plin fluviu fatal sucombă, înainte de a se înapoia pe uscat, din pricina rănilor și a sângelui pierdut.

Sunt numiți caribi pentru că în limba indiană „carib" însemnează canibali.

Trăesc în fundul apei unde prezența lor nu e băgată în seamă.

Dar e deajuns ca unul singur să descopere prada și o singură picătură de sânge să se ivească pentruca toată banda să se repeadă cu ferocitate și sărmana creatură să fie devorată cu dinții lor triunghiulari.

Deși rănile lui Raimondo și ale lui Marius erau dureroase, nu erau grave și singurul pericol consista în pierderea sângelui.

Totuș nu reprezenta prea mare lucru deoarece drama durase prea puțin.

Trebuiau tratate rănile spre a nu infecta.

Ureche-Fină, priceput în așa ceva, dădu lui Flora rețeta unui bun medicament.

Deasupra unui copac de lângă fort, asemănător unei sălcii plângătoare se vedeau niște cuiburi de culoare cafenie,

aparținând unor furnici verzi ca smaraldul, zise *formica spinicolis*.

Erau făcute din niște pojghițe culese de vrednicele insecte pe anumiți copaci din pădure.

Ureche-Fină știa că acele foițe subțiri, aplicate pe o rană o curăță și o cicatrizează mai bine și mai repede ca orice altceva.

Astfel micile răni fură acoperite și bandajate cu grije.

După aceia cu toții se așezară la masă.

Zomba aduse, într'un serviciu fabricat de el din anumite frunze late și tari, mâncărurile preparate de Flora și toți se străduiră să le facă cinste.

Masa fu veselă și îmbelșugată.

Fortul proecta umbra acoperișului său spre satisfacția călătorilor cari vedeau soarele incendiind câmpia si făcând să strălucească, în depărtare, apele fluviului.

Se vorbi mult despre caribi.

Și mai în după masa aceia o aventură de acelaș gen avertiză pe cercetași că nu erau toate roz în insula aceia și că trebuiau să fie mai atenți în toate împrejurările.

Zomba, pentru a prepara ceva după prescripțiile lui Flora luase un vas improvizat si se duse la canalul port să aducă apă.

Dar părându-i puțin turbure, pe margine, din cauza unor rațe sălbatece care se jucaseră acolo, negrul, după ce s'a încredințat că nu era prin apropiere nici un carib intră în canal si înaintă până la punctul unde apa i se părea limpede.

Ii ajungea deja la jumătatea coapsei când deodată se afundă brusc și începu să facă violente sforțări spre a se înapoia spre uscat.

Se sbătea, căuta să apuce cu mâinile orice obiect din împrejurimi și se părea că ochii îi ies din orbite.

In cele din urmă eși pe mal și se rostogoli, pradă unor groaznice convulsiuni, urlând cât putea.

Toți alergară și îl văzură în starea aceia.

Nimeni nu înțelese nimic, afară de indian, care văzuse alunecând pe spatele negrului un fel de șarpe de apă galben-verzui, lung de aproape doi metri si gros ca un baston obisnuit.

— Nu vă îngrijorați. Ridicați pe Zomba și duceți-l acasă. A fost atins de un gimnot, de țiparul electric al fluviului.

Călătorii cunoșteau acest nume, afară de ascar care continua să se vaite pe jos deși convulsiunile sale se ușuraseră.

Apoi se calmă și se așeză, ajutat de cercetași ,care îl așezară la umbră.

Zomba întrebă văitându-se :

— Ce s'a întâmplat? E rău în insula asta ! Vai de mine !

Avea o expresie atât de comică atât ca accent cât și ca figură încât cei de față abia își putură stăpâni râsul.

Negrul, băiat bun, începu și el să râdă mai ales că nu mai simțea nici o durere nicăeri.

— N'avea nici o frică — zise Ureche-Fină.

..Mă însărcinez eu să vă scap și de caribi și de gimnoți și să curăț toate apele insulei de aceste animale răufăcătoare.

— Și cum o să facă acest lucru fratele nostru indian ? — întrebă Jean Bart.

— Tinerii mei șefi albi or să vadă imediat !

Indianul se duse imediat să culeagă rădăcinile știute de el a două plante : le sfărâmă împreună și scoase din ele un suc care nu era altceva decât o otravă, cunoscută sub numele de barbasc și de care se serveau indienii din ținutul Amazonului spre a prinde pește.

Se duse mai întâi la canal și apoi la bazin, să arunce acel lichid, urmat de toti călătorii curioși să vadă efectul produs.

Otrava abia se dizolvase în apă că și apăru o mare cantitate de peștișori caribi morți.

Pe suprafață pluteau acum, cu burțile lor portocalii, împreună cu gimnotele ucise care pluteau ca niște crăci uscate pe apă.

— Ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte ! — pronunță grav Ureche-Fină.

„Așa zicem noi în pădure.

— Și noi spunem tot așa !

— Cred că se zice așa în toate limbile pământului ! — conchise Romanul.

— Oamenii nu pot renunța la plăcerile răsbunării !

— Plăcerile răsbunării sunt pentru noi — reluă indianul lacustru. — Peștii au voit să vă mănânce pe voi ? Acum le-a venit rândul să-i mâncăm noi pe ei !

— Sunt buni monștrii aceștia setoși de sânge ? — întreba Flora.

— Excelenți, Floare de câmp !

Ureche-Fină poreclise cu acest nume pe americana.

Zomba răsbunător, își umplu o bluză întreagă cu peștișorii canibali cari, asigura ghidul indian, erau cei mai gustoși pești din Amazon.

— Dar veninul înghițit de acești pești nu e periculos pentru noi ?

— Nu ! Este o otravă nepericuloasă pentru ființele care trăesc pe uscat.

„E ucigător numai pentru animalele de apă.

Zomba voi să scoată afară și un gimnot, ca amintire pentru durerea ce i-o pricinuise și care îl făcuse să vadă stele verzi.

Dar Ureche-Fină îi spuse că avea o carne tare, rea la gust și îl sfătui să arunce țiparul în canal, ca un avertisment celorlalți pești cari ar fi avut gust să se mai agațe de el.

Și conchise :

— Toată săptămâna voi reînoi veninul; așa vom fi scăpați repede de periculoșii noștri vecini.

CAPITOLUL VI

Gauchoșii pierduți

A doua zi, rănile lui Raimondo și Marius erau cicatrizate iar Zomba nu-și mai aducea aminte descărcările groaznice ale țiparului electric.

O noapte de odihnă deplină îi restabiliră pe deplin.

Dar ziua următoare se întâmplă o aventură neașteptată care avu un epilog tragic.

Era aproape de zece dimineața. Ajutat de Zomba și sub observația directă a lui Flora, Marius prepara una din mâncările sale faimoase după care trebuia — după spuse lui — să-ți lingi degetele.

Peștii din lac formau baza substanțială, împreună cu oarecari verdețuri culese din pădure.

In loc de sare puseră pulbere de pușcă.

Dar cu toate elementele ciudate de care era să se servească, Marius garanta că mâncarea sa va fi delicioasă și că parfumul ei ar atrage pe niște europeni la o sută leghe împrejur.

Astfel, în timp ce făcea mâncarea, Milanezul se distra spunând glume, de care râdea tânăra americană și Zomba care vedea de foc.

Raimondo, Jean Bart și Ureche Fină ședeau și examinau arborii din pădurea vecină spre a alege trunchiurile cele mai bune care să servească la construcția unei mari șalupe. Era o treabă care trebuia imediat făcută.

Pentru navigația pe Amazon trebuia ceva mai solid decât piroga; afară de asta mica barcă era prea mică și usoară spre a susține șase persoane și bagaje.

Auziră un sgomot care părea că vine de la niște lopeți care isbeau apa din canalul vecin.

— Oh ! oh ! — murmură Raimondo — Ce o fi ?

Și imediat, cu obișnuita prudență învățată în viața lor aventuroasă, cei doi cercetași se ascunseră după copaci și dându-se unul după altul ajunseră pe mal.

Ureche-Fină se târî prin iarbă ca un șarpe, ajungând înaintea lor.

Ceeace văzură îi miră peste măsură.

Pe canalul de separație — larg în acel punct — naviga o mare pirogă conținând opt oameni.

Dar nu erau indieni ci Figuri-Palide, albi ca și cercetașii și acei albi erau îmbrăcați ca *gauchoșii* din pampasurile arpentinene.

Fiecare avea carabina pe umăr și revolvere mari la brâu.

Cercetașii și indianul se consultară repede cu voce înceată regretând că nu au alături și pe Marius care dădea totdeauna un sfat bun în ocazii dificile.

Dar trebuiau să ia o hotărîre.

Gauchoșii se apropiau cu intenția evidentă să debarce.

Confirmară acest lucru prin vorbirea lor tare în limba spaniolă, pe care cei trei ascunși o înțelegeau destul de bine.

Raimondo avu o idee.

Se ascunse cu Jean Bart după un trunchiu gros și strigă tare în aceeaș limbă :

— Ehei ! Cei din pirogă ! Olé ! Olé !

La glasul acesta energic și neașteptat, streinii rămaseră nespus de mirați.

Totuș opriră piroga și priviră în direcția de unde provenea vocea.

Raimondo continuă :

— Cine e ?

I se răspunse imediat :

— Gauchoși din pampas cu intenții bune.

Romanul reluă :

— Ce voiți ? Ce vreți să faceți aci ?

„Cum de vă găsiți într'o regiune atât de îndepărtată de Amazonul de jos de unde veniți de sigur ?

„Răspundeți clar și sincer dacă nu voiți să primiți o ploaie de gloanțe !

Tonul tânărului era amenințător; Gauchoșii necunos-

când numărul și puterea invizibililor locuitori ai insulei nu puteau decât să se supună.

Acel ce mai răspunsese, zise :

— Povestea e lungă, mă puteți auzi bine fără să trebue să strig ?

— Nu strigați ! Vă auzim bine.

„Nu spuneți lucruri nefolositoare care nu ne pot interesa.

„Fiți clari ca să știm ce atitudine trebue să avem cu voi.

Gauchosul răspunse :

— Tovarășii mei și cu mine ne-am propus să prindem Calul Alb pe care nimeni, de doi ani n'a reușit să-l prindă.

„L'am gonit prin câmpii zile întregi și am intrat în zona Amazonului.

„Am fost surprinși de o inundație, și a trebuit să facem enorme înconjururi în ținuturi necunoscute, după ce am pierdut din vedere Calul Alb.

„Dând de pământ am umblat fără să întâlnim țipenie de om.

„In cele din urmă am ajuns la un fluviu.

„Niște indieni au încercat să se lupte cu noi, dar văzând că suntem mai tari, au făcut pace și ne-au arătat drumul.

„Au consimțit să ne vândă piroga; am coborât dealungul Maragonului sperând să găsim o fermă de unde cumpărând cai să ne întoarcem în ținuturile noastre.

„De un ceas rătăcim în canalele acestea care formează un labirint adevărat.

„Era tocmai să debarcăm, când v'am auzit. Asta-i totul!

„Repet, nu avem nici o intenție rea. Vom fi prieteni dacă voiți să ne găzduiți câteva ore și să ne oferiți o hrană mai bună decât aceia pe care o mâncăm de atâta vreme.

Omul tăcu. Avea aerul că spusese adevărul.

Dar gauchoșii erau bine înarmați și avea mutre de banditi puțin asigurătoare. Cercetașii se temeau ca nu cumva atunci când ar fi băgat de seamă că aveau de a face cu un număr mai mic să nu-și schimbe purtarea și să se dedea la violențe neașteptate.

Pe de altă parte nu puteau fi respinși așa, cu atât mai mult cu cât ar fi putut să debarce pe neștiute într'un alt moment și prin altă parte, surprinzându-i pe neasteptate, ceeace ar fi fost și mai rău.

— Nu putem să nu-i primim; dar să băgăm de seamă, fiindcă nu-mi plac mutrele astea.

Ureche-Fină zise încet :

— Au mai curând mutre de briganzi decât de gauchoși !

— Fugi la fort și înștiințează pe Marius — îi ordonă Raimondo. Noi stăm aci să-i primim.

„Pune armele noastre la îndemână dar să nu se vadă.

„Eu le voi spune să lase pe ale lor în pirogă sub supravegherea unuia de ai lor; ceilalți vor debarca liberi și îi vom conduce la fort, așa dezarmați.

— E datoria noastră de oameni albi, în aceste ținuturi sălbatece să dăm ospitalitate oamenilor de aceiaș rasă cu noi.

„Dacă sunt banditi, cu atât mai rău pentru ei căci vor face cunoștință cu gloantele noastre care după cum știm greșesc rar ținta !

Și în timp ce indianul dispărea târându-se, Raimondo ridică vocea :

— Vă credem și consimțim să vă ospătăm pentru câteva ore și să vă dăm indicațiile necesare spre a vă regăsi drumul.

„Dar suntem siliți să luăm oarecari precauții deoarece în locuri pustii fiecare om poate fi un dușman pentru semenul său !

Dacă nu vreți să fiți respinși cu focuri de armă, depuneți armele în pirogă și le lăsați în paza unuia dintre voi.

„Ceilalți pot debarca.

— Caramba ! — răspunse Gauchosul ironic — condițiile sunt cam aspre ! Cine ne spune că nu ni se întinde o cursă ?

„Nu, nu, nu lăsăm armele !

— Atunci păzi,ți-vă ! Vă iau la ochi pălăria din cap !

Omul nu avu timpul să se retragă : pălăria fu perforată în vârf.

Această repeziciune de acțiune curmă orice nesiguranță.

Omul cu pălăria găurită strigă :

— Nu mai trageți ! Primim condițiile. Dar ne încredem în onoarea voastră.

— Debarcați! Sunteți în siguranță ! Aci se găsesc italieni cu conștiința și mâinile curate!

După două minute, cei șase argenmieni dezarmați erau în fața fortului.

Marius și Zomba așteptau în prag. Amândoi avea revolverele și securele.

Flora apăru în ușe.

Unul din streini, cu figura mai sinistră decât ceilalți zise o frază grosolană și obscenă.

— Ah ! — strigă Marius — credeți că nu pricepem ? Ori ești beat, ori ești o brută ! Nu vă mai primim ! înapoi !

Dar se întâmplă ceva neașteptat.

De sub cămașa de pânză groasă, gauchosul scoase un cuțit mai mare și se aruncă asupra lui Marius.

Dar Lombardul se feri, strigând :

— Supravegheați pe ceilalți. Eu mă ocup de acesta !

Șeful lor ca să aplaneze oarecum incidentul le ordonă :

— Mâinile sus !

Fu ascultat imediat.

Ureche-Fină și Flora cu revolverele în mână îi supravegheau. Raimondo, Jean Bart și Zomba săriră în ajutorul lui Marius, dar acesta strigă :

— Nu ! Lăsați-mă singur ! E vorba de onoarea mea.

Duelul fu rapid.

Evitând cu un salt atacul, Lombardul trăsni cu securea în capul banditului.

După două ore Gauchoșii după ce mâncară bine, plecară după ce obținură indicațiile necesare.

— Să ne păzim, să fim atenți, căci nu știm la ce surpriză ne putem aștepta din partea lor ! — zise Raimondo.

Apoi trecură la masă unde făcură onorurile cuvenite mesei preparate de Flora.

Nimeni nu prevedea tragicele peripeții care îi așteptau.

Citiți urmarea în fascicula No. 78 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 28 Aprilie 1934 :

Fiarele și Mangașii